

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/65/2017
Identifikačné číslo spisu:	6115010834
Dátum vydania rozhodnutia:	07.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6115010834.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. februára 2018 v Bratislave v trestnej veci obvinenej C. W. pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. septembra 2016, sp. zn. 5To/54/2016, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 24. februára 2016, sp. zn. 3T/70/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinenej C. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 24. februára 2016, sp. zn. 3T/70/2015, v spojení s opravným uznesením predsedu senátu Okresného súdu Banská Bystrica zo 17. januára 2017, sp. zn. 3T/70/2015, bola obvinená C. W. uznaná vinnou zo zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako externá účtovníčka subjektu Y. J. - L., IČO: XX XXX XXX, s miestom podnikania X. X., K. H. XXX/XX, pôsobiaca pod obchodným menom C. W. - G., IČO: XX XXX XXX, s miestom podnikania U. I., I. X v období od 13. januára 2010 do 14. apríla 2014 uskutočňovala z bankových účtov patriacich subjektu Y. J. - L., č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Tatra banke, a.s., č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s. a č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s., bez vedomia ich majiteľa úhrady v prospech bankových účtov č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Československej obchodnej banke, a.s. a č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s., ktorých jedinou majiteľkou a disponentkou je C. W.,

realizovala v prospech účtu XXXXXXXXXX/XXXX úhrady: dňa 13. januára 2010 bola realizovaná úhrada vo výške 375,25 eur, dňa 12. februára 2010 vo výške 575,75 eur, dňa 15. apríla 2010 vo výške 339,39 eur, dňa 14. júna 2010 vo výške 333,11 eur, dňa 13. júla 2010 vo výške 357,79 eur, dňa 12. augusta 2010 vo výške 499,99 eur, dňa 10. septembra 2010 vo výške 494,94 eur, dňa 13. októbra 2010 vo výške 494,94 eur, dňa 12. novembra 2011 vo výške 497,90 eur, dňa 28. januára 2013 vo výške 2 452 eur, dňa 15. apríla 2013 vo výške 700,00 eur, dňa 31. marca 2014 vo výške 345,60 eur, dňa 14. apríla 2014 vo výške 205,97 eur,

realizovala v prospech účtu XXXXXXXXXX/XXXX úhrady: dňa 13. decembra 2010 vo výške 475,50 eur, dňa 14. decembra 2010 vo výške 449,67 eur, dňa 14. decembra 2010 vo výške 754,32 eur, dňa 29. decembra 2010 vo výške 1 153,93 eur, dňa 13. januára 2011 vo výške 477,77 eur, dňa 11. februára 2011 vo výške 422,49 eur, dňa 15. februára 2011 vo výške 294,25 eur, dňa 2. marca 2011 vo výške 935,40 eur, dňa 22. marca 2011 bola realizovaná úhrada vo výške 555,00 eur, dňa 19. apríla 2011 vo výške 385,55 eur, dňa 10. mája 2011 vo výške 200,00 eur, dňa 13. mája 2011 vo výške 395,50 eur, dňa 13. júna 2011 vo výške 444,32 eur, dňa 27. júna 2011 vo výške 699,90 eur, dňa 12. júla 2011 vo výške 474,88 eur, dňa 12. augusta 2011 vo výške 452,94 eur, dňa 22. augusta 2011 vo výške 1 535,97 eur, dňa 22. augusta 2011 vo výške 897,20 eur, dňa 13. septembra 2011 vo výške 456,98 eur, dňa 28. septembra 2011 vo výške 776,01 eur, dňa 13. októbra 2011 vo výške 432,10 eur, dňa 31. októbra 2011 vo výške 960,00 eur, dňa 11. novembra 2011 vo výške 423,47 eur, dňa 16. novembra 2011 vo výške 312,83 eur, dňa 29. novembra 2011 vo výške 1 008,80 eur, dňa 12. decembra 2011 vo výške 533,33 eur, dňa 30. decembra 2011 vo výške 656,40 eur, dňa 12. januára 2012 vo výške 455,55 eur, dňa 13. februára 2012 vo výške 445,54 eur, dňa 5. marca 2012 vo výške 135,82 eur, dňa 5. marca 2012 vo výške 120,00 eur, dňa 13. marca 2012 vo výške 422,48 eur, dňa 13. apríla 2012 vo výške 444,44 eur, dňa 11. mája 2012 vo výške 449,49 eur, dňa 23. mája 2012 vo výške 317,51 eur, dňa 4. júna 2012 vo výške 359,18 eur, dňa 12. júna 2012 vo výške 463,50 eur, dňa 13. júla 2012 vo výške 422,22 eur, dňa 13. augusta 2012 vo výške 125,38 eur, dňa 13. augusta 2012 vo výške 440,44 eur, dňa 3. septembra 2012 vo výške 638,67 eur, dňa 13. septembra 2012 vo výške 444,24 eur, dňa 10. októbra 2012 vo výške 525,00 eur, dňa 11. októbra 2012 vo výške 484,84 eur, dňa 16. októbra 2012 vo výške 391,36 eur, dňa 13. novembra 2012 vo výške 486,36 eur, dňa 12. decembra 2012 vo výške 491,06 eur, dňa 28. decembra 2012 vo výške 989,34 eur, dňa 11. januára 2013 vo výške 499,94 eur, dňa 4. februára 2013 vo výške 525,00 eur, dňa 12. februára 2013 vo výške 399,99 eur, dňa 14. marca 2013 vo výške 455,55 eur, dňa 10. apríla 2013 vo výške 525,00 eur, dňa 12. apríla 2013 vo výške 455,62 eur, dňa 6. mája 2013 vo výške 525,00 eur, dňa 13. mája 2013 vo výške 476,06 eur, dňa 13. júna 2013 vo výške 494,10 eur, dňa 11. júla 2013 vo výške 436,77 eur, dňa 12. augusta 2013 vo výške 525,00 eur, dňa 12. augusta 2013 vo výške 496,50 eur, dňa 2. septembra 2013 vo výške 307,19 eur, dňa 9. septembra 2013 vo výške 525,00 eur, dňa 12. septembra 2013 vo výške 474,46 eur, dňa 11. októbra 2013 vo výške 525,00 eur, dňa 4. novembra 2013 vo výške 307,19 eur, dňa 14. novembra 2013 vo výške 397,46 eur, dňa 9. decembra 2013 vo výške 399,00 eur, dňa 12. decembra 2013 vo výške 415,30 eur, dňa 27. decembra 2013 vo výške 314,04 eur, dňa 13. januára 2014 vo výške 477,66 eur, dňa 13. februára 2014 vo výške 496,77 eur,

čím spôsobila subjektu Y. J. - L., IČO: XX XXX XXX, s miestom podnikania X. X., K. H. XXX/XX škodu vo výške 44 443,06 eur.

Prvostupňový súd obvinenej uložil podľa § 237 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenej výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú spoločnosť Y. J. - L., IČO: XX XXX XXX, s miestom podnikania X. X., K. H. XXX/XX, odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodujúc o odvolaní obvinenej C. W. proti uvedenému rozsudku súdu

prvého stupňa uznesením z 27. septembra 2016, sp. zn. 5To/54/2016, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvinenej zamietol.

II.

D o v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala obvinená C. W. prostredníctvom obhajcu dňa 13. júna 2017 dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí obvinená v tom, že prvostupňový, ako aj odvolací súd svojim postupom porušili § 237 Tr. zák., keď zistený skutok nesprávne právne posúdili ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, hoci nedošlo k naplneniu všetkých znakov základnej skutkovej podstaty, ani kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu. Toto pochybenie nebolo odstránené ani v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý bol podľa obvinenej povinný rozhodnúť prvostupňového súdu zrušiť, a to vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste a následne podľa § 322 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd postupoval podľa obvinenej nezákonne, keďže jej odvolanie zamietol bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia venoval náležitú pozornosť vadám prvostupňového rozhodnutia, na ktoré upozorňovala v podanom odvolaní.

Obvinená ďalej poukázala na to, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by sa dopustila skutku, ktorý jej bol kladený za vinu, pričom zo strany obžaloby neboli v konaní predložené dôkazy preukazujúce jej vinu. Prvostupňový a ani odvolací súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadali s rozpormi medzi tvrdeniami obvinenej a tvrdeniami poškodeného a v odôvodnení svojich rozhodnutí náležitým spôsobom neuviedli, ako vyhodnotili dôkazy spochybňujúce vinu obvinenej.

Zákonnou povinnosťou súdu bolo podľa obvinenej bezpodmienečne ustáliť výšku spôsobenej škody bez akýchkoľvek pochybností, pretože výška škody je základným kvalifikačným znakom tak trestného činu sprenevery, ako aj trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Uvedená povinnosť vyplýva z § 119 ods. 1 písm. e) Tr. por., z § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a zdôraznil to aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 10. júna 2010, sp. zn. 6 Tdo 12/2010, v ktorom uviedol, že spoľahlivé zistenie škody je v danej veci nevyhnutným predpokladom pre stanovenie trestnej zodpovednosti obvinenej za spáchaný skutok, pričom výška škody je rozhodujúcim kritériom, či ide o trestný čin ale priestupok. Bezpečné zistenie výšky škody je okrem toho dôležitým spoluurčujúcim hľadiskom pre stanovenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť a v neposlednom rade tiež základným predpokladom pre správne rozhodnutie o nároku na náhradu škody.

Obvinená považuje za nesprávnu argumentáciu prezentovanú prvostupňovým súdom, podľa ktorej vracanie finančných prostriedkov nemá vplyv na výšku škody, teda na jej zníženie, keďže sa jedná o trváci trestný čin. Súd podľa obvinenej v tejto argumentácii zjavne pochybil, pretože aj pri trvácich trestných činoch musí byť výška spôsobenej škody ustálená bez najmenších pochybností. Kontroverznosť a vnútorná protirečivosť prezentovanej úvahy súdu je znásobená v samotnej skutkovej podstate premietajúcej sa do rozdielnych výrokov o vine a náhrade škody. Ak totiž obvinená preukázateľne vracala pôžičku, navyše v situácii protichodných tvrdení poškodeného s jej tvrdeniami, nie je možné otázku viny založiť na sporných skutkových otázkach v otázke výšky spôsobenej škody.

Z absencie odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu možno podľa obvinenej vyvodiť záver, že odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu o tom, že v danom prípade išlo o trváci trestný čin. V takom prípade však podľa obvinenej mohlo dôjsť k jeho dokonaniu až v momente, kedy bol odstránený protiprávny stav, teda keď zrealizovala poslednú úhradu v prospech niektorého zo svojich účtov (dňa 14. apríla 2014). V rámci tohto obdobia však bolo potrebné zohľadniť aj platby, ktoré obvinená realizovala v prospech účtu poškodeného, čo bolo v konaní preukázané vykonaným znaleckým dokazovaním (spolu vo výške 20.600,- eur). Napriek tomu odvolací súd na tieto platby neprihliadol a

výšku škody stotožnil s celkovou sumou úhrad realizovaných z účtov poškodeného na účty obvinenej. Tento postup je podľa obvinenej v rozpore s § 126 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. upravujúcim výkladové metódy pre určenie výšky škody. Hoci bol v priebehu konania vypracovaný znalecký posudok, znalkyňa posudzovala len parciálnu časť účtovníctva poškodeného, z ktorej nebolo možné ustáliť výšku škody. Z uvedeného je podľa obvinenej zrejmé, že výška škody nebola doposiaľ riadne zistená, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky vzniku jej trestnej zodpovednosti. Zotrvala tiež na svojom stanovisku, podľa ktorého výška škody v danej veci nemôže predstavovať súčet platieb vedených v účtovníctve poškodeného ako „ostatné nedaňové výdaje“, keďže poškodený je podnikateľským subjektom účtujúcim v sústave jednoduchého účtovníctva a z časti jeho účtovníctva posudzovanom znalkyňou okrem iného vyplynulo, že pod označením „ostatné nedaňové výdaje“ sú vedené aj súkromné platby poškodeného ako fyzickej osoby, ktoré nemajú súvis s jeho podnikaním. Obvinená sa domnieva, že súkromnou pôžičkou nemohla poškodenému spôsobiť škodu pri opatrovaní alebo spravovaní jeho majetku slúžiaceho na podnikateľské účely (keďže pod označením „ostatné nedaňové výdaje“ boli vedené aj súkromné platby poškodeného ako fyzickej osoby, ktoré s jeho podnikaním nemajú nič spoločné).

Protirečivé sú aj závery odvolacieho súdu ohľadne posúdenia subjektívnej stránky konania obvinenej, keďže na jednej strane mal za preukázaný jej úmysel spočívajúci v porušovaní povinnosti spravovať majetok poškodeného v období rokov 2010 - 2014, hoci na strane druhej v tomto období preukázateľne realizovala platby v prospech obvineného, na ktoré by bez predchádzajúceho uzavretia zmluvy o pôžičke nemala žiadny dôvod. V tejto súvislosti obvinená považuje za dostatočne vierohodné vysvetlenie, že z jej strany išlo o vrátenie pôžičky, ktorá jej bola poškodeným priebežne poskytovaná, avšak odvolací súd túto interpretáciu odmietol s odôvodnením, že platby v prospech účtov obvinenej neboli riadne zaúčtované. Obvinená zopakovala, že všetky platby z účtov poškodeného sa vždy realizovali s jeho vedomím, súhlasom a na základe jeho ústnych pokynov a z tohto dôvodu sa nemohla dopustiť porušenia žiadnej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok a tým naplniť objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku.

O účelnosti postupu poškodeného svedčí podľa obvinenej aj fakt, že hoci ide prioritne o obchodnoprávny spor, poškodený obvinenú nevyzýval k vráteniu peňažných prostriedkov, ani si svoj nárok neuplatňoval v civilnom konaní, ale výlučne prostriedkami trestného práva. Rovnako tak ani zo strany odvolacieho súdu nebola zachovaná zásada ultima ratio, podľa ktorej má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok pri typovo najzávažnejších porušeniach spoločenských vzťahov, teda tam, kde nepostačuje použitie prostriedkov iných právnych odvetví. Postup odvolacieho súdu, ktorý ju uznal za vinnú zo spáchania trestného činu bez riadneho splnenia podmienok pre vznik trestnej zodpovednosti považuje obvinená za nezákonný, pričom podľa jej názoru týmto postupom zároveň došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky zo 4. augusta 1999, sp. zn. IV. ÚS 222/99).

Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. septembra 2016, sp. zn. 5To/54/2016, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), b) Tr. zák. v neprospech obvinenej C. W.. Ďalej navrhla, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 24.februára 2016, sp. zn. 3T/70/2015, v znení opravného uznesenia zo 17. januára 2017, sp. zn. 3T/70/2015, a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Banská Bystrica, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa podaním zo dňa 5. septembra 2017 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., na ktorý v podanom dovolaní poukazuje obvinená, nie je daný. Väčšinu skutočností uvádzaných v dovolaní namietala už v prípravnom konaní, resp. v konaní pred súdom, ako aj vo svojom odvolaní. Podstatnou časťou týchto jej námietok sa tak zaoberal okresný aj krajský súd, pričom oba sudy ich

vyhodnotili ako nedôvodné.

K otázke naplnenia objektívnej stránky trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku zaujal krajský súd (rovnako ako predtým okresný súd) jednoznačné stanovisko. Tvrdenie obvinenej o vedomosti a súhlase poškodeného s jej konaním označili konajúce súdy za účelové, v rozpore s vykonanými dôkazmi, najmä s výpoveďami svedkov, ako aj s listinnými dôkazmi. Vo vzťahu k námietkam obvinenej ohľadom výšky skutočne spôsobenej škody prokurátor uviedol, že z kontextu rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že v tomto smere sa po preskúmaní veci plne stotožnil s výsledkami dokazovania a právnym názorom prvostupňového súdu.

Nad rámec uvedeného prokurátor doplnil, že právny názor obvinenej vo vzťahu k spôsobenej škode považuje za nesprávny, keďže tento vychádza z premisy, že pokiaľ páchateľ trváceho trestného činu uhradí do začatia trestného stíhania, resp. do vznesenia obvinenia aspoň časť dovtedy spôsobenej škody, táto suma sa mu musí automaticky odrátať z výšky škody, ktorá vznikla konaním kvalifikovaným ako trváci trestný čin. Podľa názoru obvinenej má tak náhrada škody vplyv na celkovú škodu a tým aj na právnu kvalifikáciu konania páchateľa. Prokurátor však má za to, že škodu, ktorá vznikla jednotlivými útokmi, resp. trvácim trestným činom, nemožno zamieňať za škodu, na ktorú má poškodený nárok v rámci konania o náhrade škody. V tomto smere sa stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého skutočnosť, že obvinená postupne vracala finančné prostriedky, nemá vplyv na výšku škody (na jej zníženie), keďže ide o trváci trestný čin, ktorého objektom je cudzí majetok, pričom podstatou tohto trestného činu je porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku, na základe ktorého vzniká škoda na cudzom majetku bez ohľadu na to, či sa páchateľ obohatil alebo nie. Táto skutočnosť tiež nezabavuje obvinenú trestnej zodpovednosti, keďže prejednávaný trestný čin nie je uvedený v ustanoveniach o účinnej ľútosti podľa § 85 a § 86 Tr. zák.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie odmietol z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadrila obvinená prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 18. septembra 2017, v ktorom v podstate uviedla, že prokurátor sa bližšie nevyjadril k niektorým častiam jej dovolania a v zásade zopakovala podstatný obsah svojich námietok uvedených v podanom dovolaní.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie je naplnený dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

K tomuto dovolaciemu dôvodu považuje najvyšší súd za potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Obvinená v podanom dovolaní v zásade namieta nepreukázanie subjektívnej stránky trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku v danej veci, nedostatočne vykonané dokazovanie prvostupňovým i odvolacím súdom ohľadne určenia výšky škody a nesprávne právne posúdenie skutku ako trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku. V súvislosti s dovolacími námietkami obvinenej, týkajúcimi sa nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté dňa 14. júna 2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Z uvedeného je zjavné, že prieskum obvinenou uplatnených dovolacích námietok je pri dovolaní podanom obvinenou vylúčené. Rovnako tak je to aj s námietkami obvinenej týkajúcimi sa nedostatočného zistenia a určenia výšky škody, uvedenej v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu - tieto stoja obsahovo tiež zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej povahy a nie skutkového charakteru. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1

písm. i) Tr. por. je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por.

Záverom možno uviesť, že na základe zisteného skutkového stavu bolo konanie obvinenej správne právne kvalifikované ako zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., keďže napĺňa všetky obligatórne znaky uvedeného trestného činu (tak základnej, ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty), pričom v podrobnostiach možno odkázať na odôvodnenie tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie je splnený dôvod dovolania predpokladaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., preto dovolanie obvinenej C. W. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.